

Forfatter: Daugaard, Christen Sørensen

Titel: BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Daugaard, Christen Sørensen (1870-12-12)

Citation: Daugaard, Christen Sørensen: "BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Daugaard, Christen Sørensen (1870-12-12)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 349. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030154.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Chr. Sørensen til Laub.
Faaborg, 12. December 1870.*

Kjære gode gamle troe Huusbond! Nu nærmer den kjære Juul sig, da alle kjære Venner gjerne vil samles; men det kan vi jo ikke nu. Den Tid har været, da vi ret kunde glæde os samlede; men den vil vi haabe skal komme igjen, om ikke her, saa engang naar den store Juul kommer, da Gud vil samle alle Sine; da vil Glæden blive stor! Dertil hjælpe os Gud Fader ved sin elskelige Søn Jesum, vor Herre og Frelser. Ja, til den Dag vil vi fryde os. Men det er ogsaa en stor Glæde for os her, at vi kan skrive hverandre et Trøstens Ord til. Ja, kjære Biskop, vi takker Dem mange Gange for s. 350 Deres Breve, som De skrev os til. Der var ingen af vore jordiske Venner, der gav os saa god en Trøst, som den vi har faaet i Deres Breve. Det var Liv og Sandhed. Det gik os rigtig nok, ligesom De skrev; Vinteren var os rigtignok mørk og trang; men Gud være lovet og takket! naar Sorgen var størst, saa var det, som Vorherre sagde: „Hvorfor sørger I? Eders Barn lever, og I skulle leve; og om en liden Stund skal I samles igjen, hvor I aldrig mere skal adskilles.“ Det var et Trøstens Ord, som kunde dæmpe Sorgen; det skal være vor Trøst, at Gud af sin store Naade efter fuldendt Dagværk vil kalde os hjem til sit lyse Rige for Jesu Navns Skyld — —.

Nu beder jeg Dem, kjære Biskop, at De hilser alle Deres Børn fra os. Vi beder Dem sende L. vores glade Tak for hendes Brev, som hun sendte os, skrevet med hendes egen Haand og opfattet i hendes eget Hjerte. Vi saae, al hun tog oprigtig Deel i vor Sorg. En tung Byrde kan være let, naar der er mange troe Venner til at bære den. Ja, vi er vel adskilte, men dog nær samlede. Vi bede Dem hilse S. og takke ham for hans Afskedsprædiken, som han sendte os, om Livets Seier over Døden. Det var en god Prædiken; vi blev rigtig glade ved den. Det gjør saa godt, naar vi kan læse, hvad der kommer fra gode Venners eget Hjerte. Ja, Gud give os ved sin elskelige Søn, at Livet maatte seire over Døden!

Kjære Biskop! Hvad jeg skriver, er ærlig meent. Jeg har bedet Gud, at naar jeg skrev Dem til, jeg maatte skrive af et ærligt Hjerte, at jeg ikke udsinker Noget, som jeg skulde blues ved, naar vi samles igjen, — at jeg kunde være ærlig mod Dem, som De har s. 351 været ærlig mod mig. De har ved Guds Naade reddet mig som en Brand af Ilden. — — Vi har faaet en ny Præst, og det er en Grundtvigianer. Her er Mange, som er meget misfornøiet med ham og mene, at det er heelt forkeert. Men vi er godt fornøiet med ham. Hans Prædiken er Liv og Sandhed. Hans Røst er svag, men Ordene han taler, ere gode. Han holder Bibellæsning i Skolen een Gang i Ugen om Aftenen.

Nu ønsker vi Eder Alle en glædelig Juul og et fornøieligt Nytaar. Lever stedse vel, kjære Venner!

Christen Sørensen.